

Mededelingen van het Verbond der Vlaamse Academici V.V.A.

13e jaargang - nr. 7-8
juli-augustus 1968
verschijnt maandelijks

Sekretariaat: Em. Jacquainlaan 126 - Brussel 1 - Tel. 02/18.68.20
PR 4292.38.

Bestuur V.V.A.

Prof. em. Dr. C. Heymans, Erevoorzitter
Prof. Dr. W. Opsomer, voorzitter
Dr. K. Goddeeris, 1e ondervoorzitter
Dr. S. Dessers, 2e ondervoorzitter
Lic. H. Aelvoet, sekretaris
Dr. R. de Beule, sekretaris-verslaggever
Lic. E. F. Brieven, penningmeester

Redactieverantwoordelijken

Lic. P. Mulder, gouw Antwerpen
Mr. P. Bauters, gouw Brabant
Dr. B. Hermans, Campinia Academica
Ir. F. Hendrickx, gouw Limburg
Lic. J. Soenen, gouw Oost-Vlaanderen
Dr. A. van Lerberghe, gouw West-Vlaanderen

Oproep

Geacht medelid,

U is lid van ons Verbond, jaarlijks stort u een bijdrage. Wat gebeurt er met dat geld?

Een sekretariaat wordt ermede in leven gehouden; de uitgaven van ons Mededelingenblad wordt ermee bekostigd; het laat ons toe u een abonnement op Neerlandia, uitgave van het Alg. Nederlands Verbond, tegen verlaagde prijs te bezorgen.

Wat overblijft wordt aan de gouwafdelingen, in verhouding tot hun ledental, terugbetaald opdat zij er hun lokale-aktiekosten geheel of gedeeltelijk zouden mee kunnen betalen.

Uiteindelijk betekent dit, dat elk jaar de Algem. Penningmeester zijn volledig kasbezit spendeert ten gerieve van de V.V.A.-aktie.

Er bestaat nu ook het Vlaams Nationaal „5-november-komitee”, waarbij de meeste strijdvaardige Vlaamse verenigingen zijn aangesloten. Het komitee vertolkt de eisen die geformuleerd werden in „Overlegcentrum” en in „Koördinatiekomitees”, die voorstanders zijn van o.m. spreiding van het Hoger Onderwijs in Vlaanderen, vestiging van een waardige rijkshoofdstad, kulturele autonomie, enz.

Het V.V.A. is aangesloten bij dat „5-november-komitee”. En vanzelfsprekend wordt op ons een beroep gedaan voor subsidiëring.

Wij, wellicht meer dan andere verenigingen, kunnen die oproep gunstig beantwoorden.

Het zou volstaan dat een V.V.A.-lid per jaar een bijdrage van 50 fr. zou storten, niet eens één frank per week, opdat ons Verbond een stevige geldelijke steun zou kunnen bijbrengen.

De Centrale Raad van het Verbond der Vlaamse Aca-

demici vraagt u met aandrang op deze uitnodiging in te gaan. Ons eigen sekretariaat zal de inning behartigen. In ons aller naam dank ik u zeer hartelijk.

Walter Opsomer,
Algemeen Voorzitter.

Dr. Jur. Valeer Portier in het Algemeen Nederlands Zangverbond

Dr. Jur. Valeer Portier, lid van de Centrale Raad van ons Verbond, ondervoorzitter van V.V.A.-Antwerpen (van 1952 tot op heden), is sedert 1952 ook voorzitter van het Alg. Nederlands Zangverbond.

Die laatste titel liet hem toe elk jaar (in 1968 voor de 17de maal) de Vlaamse Gemeenschap toe te spreken als een van zijn volk tot zijn volk. Het gebeurde in het 'Sportpaleis' te Antwerpen, tot de nok gevuld met 25.000 aanwezigen, die slechts een vertegenwoordiging vormden van de duizenden en nog duizenden die er ook wel zouden willen aanwezig zijn... zo er nog maar plaats en ruimte was!

Op 26 mei van dit jaar heeft Dr. Jur. V. Portier sober maar raak enkele kerngegevens van de huidige Belgische situatie toegelicht.

Hij bracht hulde aan de „Rechtgeaarden”.

De waardige en stijlvolle IJzerbedevaart van 1967, de ruime eendracht en samenwerking rond de betoging van 5 november, de spontane en betekenisvolle opstand van onze gehele studentengemeenschap in verband met het Leuvense probleem, het kongres van de Vlaamse socialistische te Klemskerke, het jongste kongres van het Liberaal Vlaams Verbond en de permanente werking van de machtige groep van Vlaamse kultuurverenigingen zijn feiten en gebeurtenissen geweest die van uitzonderlijk belang waren voor de Vlaamse gemeenschap.

Vergeeten wij ook niet dat tijdens het verstreken jaar voor de eerste maal in de geschiedenis van ons land

een regering is gevallen over een Vlaams probleem. Hierbij willen wij erop wijzen dat op de 31ste maart 1968 bewezen werd dat de Vlamingen van een Volk tot een Natie waren gegroeid. Als apolitieke organisatie wijzen wij hiermede niet op het succes of het verlies bij bepaalde politieke partijen, maar wel op de algemene konstatering **dat voortaan in Vlaanderen alleen nog rechtgeaarde Vlamingen — waar dan ook — een kans zullen krijgen om in het politieke leven van dit land een rol te spelen**, terwijl tevens de verkiezingen te Brussel wiskundig hebben bewezen dat de Vlamingen er steeds misbruikt zijn geworden om Franstaligen van de hoofdstad naar het parlement te loodsen.

Dat thans vooral de Vlaamse jeugd op een massale en tevens ondubbelzinnige wijze reageert tegen elke poging de rechten van de Vlamingen te negeren of te fnuiken, moet voor de ouderen uit de Vlaamse beweging een troost zijn en een aanmoediging en tevens het bewijs dat alle gebrachte offers niet nutteloos zijn geweest.

De Vlaamse jeugd stelt thans de vraag of de twee volksgemeenschappen, die in ons land wonen, niet de speelbal zijn geworden van **zekere duistere komitees die samengesteld zijn uit oude, vermoeide en wijfelende grijsaards, die overigens tijdens de laatste decennia op meer dan duidelijke wijze lieten zien hoe onbekwaam zij waren om de eerlijke en integrale democratie in onze gewesten te dienen.**

Hij situeerde het uiteindelijke doel van de Vlaamse strijd aldus:

„Het rationeel voeren van onze Vlaamse strijd is bij de Vlamingen, die nog steeds in het land de eisende partij zijn, in hoofdzaak tot een kwestie van taktiek uitgegroeid. Niemand kan eraan twifelen dat het A.N.Z. als uiteindelijk doel van de Vlaamse beweging voor de Vlamingen het beslissingsrecht opeist eigen problemen aan te pakken en op te lossen. Men kan dat decentralisatie noemen of wat ook, voor ons echter is de federale inrichting van de Staat de enige oplossing om in België het harmonisch samenleven van onze twee volksgemeenschappen mogelijk te maken”.

In een ontleding van het nu zo dadelijk te verwezenlijken urgentie-programma werden door de spreker de volgende punten aangestipt.

1. De volledige overplanting van Leuven-Frans naar Wallonië.
2. Het verwerpen van elke gedeeltelijke overplanting van Leuven-Frans naar Brussel of naar een plaats op de taalgrens.
3. De verdubbeling van de V.U.B., in overeenstemming met de ervoor uitgekeerde rijkssubsidiëring, die voor 60 ten honderd gevoed wordt met Vlaamse bijdragen.
4. De beperking van de Brusselse sfeer tot de negentien gemeenten van thans.
5. De toepassing van een bijzonder statuut te Brussel, waardoor in alle sectoren het traditioneel anti-Vlaams streven kan vernietigd worden in de onderwijswereld en in de administraties.
6. De oprichting van de provincie Vlaams-Brabant en van het verkiezingsdistrikt Halle-Vilvoorde.
7. Het behoud van de Voerstreek bij de provincie Limburg.
8. Benoemingen op alle niveaus in alle beleidsfuncties naar verhouding van de Vlaamse volkskracht, d.i. 60 ten honderd.

De provincie Limburg werd, als verwaarloosde gouw en meteen als symbool van het nog achteruitgestelde Vlaanderen, in het speel-programma van het Zangfeest met bijzonder animo bejegend.

De spreker besloot zijn toespraak op de volgende wijze. „Velen onder de Limburgers hier aanwezig, zijn in de vroege vertrokken. Maar de meesten onder hen zijn dat gewend, zij „pendelen” elke dag en dan nog vaak naar een streek waar hun taal niet gesproken wordt.

Het economisch, het sociaal, het demografisch probleem en het omschakelingsprobleem van Limburg, is het probleem van geheel Vlaanderen. „Het gaat ons allen aan” kunnen wij ook hier met de grootste beslistheid zeggen. Het duurt lang vooraleer een volk tot eenheid groeit als men het met al de middelen van een staatsapparaat verdeelt. Dat thans om ons zelfbehoud niet langer meer onsamenhangend wordt geworsteld, maar dat de draden zijn herkend die alles samenhouden, dat is wellicht het grootste lichtpunt in de geschiedenis van de Vlaamse Beweging tijdens de laatste jaren.

Een volk is tot natie geworden. Het heeft een jeugd die Vlaams denkt, Vlaams voelt en Vlaams reageert; heftig maar zonder compromissenmentaliteit, zoals het de jeugd past.

Dat volk, die natie, is Vlaanderen. Wij zijn fier tot dat volk, tot die natie te behoren. Maar opdat gaaf zou blijven „het recht”, dat van ons allen, dat van ons volk, vecht ervoor elke dag en elk uur. Want vergeet het niet: nooit hebben wij als Vlamingen zonder vechten ook maar het minste stukje recht gekregen. Altijd hebben wij het moeten afdwingen. Steeds zijn wij ervoor op straat moeten komen en er werden daarbij nog grote offers gebracht.

Nu Vlaanderen naar de volledige erkenning van zijn bestaan als volk oprukt, weze het parool: wij versagen niet”.

Gaarne brengen we hulde aan de verdiensten van een onzer trouwe leden van het V.V.A., die, zonder compromis, kordaat en direkt steeds de kern van het gegeven heeft benaderd en toegelicht.

W. Opsomer,
Alg. Voorzitter.

Aktualiteit

V.V.O. Tien Jaar

Na tien jaar „Loopgravenstrijd” werd door het Verbond van Vlaams Overheidspersoneel op donderdag 30 mei i.l. een perskonferentie gehouden in het hotel Atlanta te Brussel.

De algemeen voorzitter, Dr. Jur. R. Vandezande, trouw V.V.A.-lid, stelde het 4 bladzijden tellende manifest „**waarom wij niet langer kunnen wachten**” voor, waarin het V.V.O. de taaltoestanden aanklaagt in de openbare diensten en tot de vaststelling komt dat de Nederlandstalige ambtenaren slechts ten volle zullen worden gewaardeerd in een volledig Vlaamse administratie met een eigen politiek gezag.

Wij eisen voor Vlaanderen eigen politieke gezagsorganen, zodat de beslissingen over de belangen van onze gemeenschap niet langer in handen van andersstaligen blijven, zei ondervoorzitter De Troyer, die het manifest ontleedde.

Tien jaar taalstrijd en bestendige aanklacht der wetsovertredingen in de openbare diensten heeft het V.V.O. de overtuiging bijgebracht dat de toepassing van de

taalwetten geen einddoel kan zijn van de Vlaamse strijd. Het komt erop aan „meester te worden in eigen huis”. In de hele Belgische administratie is er geen enkele centrale dienst die nauwgezet de taalwetten toepast, betoogt het V.V.O.: in de gemeentebesturen van de hoofdstad leven de Vlaamse ambtenaren onder een taaldwang; in het Ministerie van Buitenlandse Zaken worden de taalwetten ongestoord overtreden en zijn het tot nog toe steeds de Franstaligen geweest die de buitenlandse politiek hebben bepaald; in het leger zijn de Nederlandstalige officieren slechts de brievenbus tussen de integraal Franse legerleiding en de Vlaamse soldaten. Ook de parastatale organismen bekommeren zich niet om de taalwet. De Algemene Spaar- en Lijfrentekas en Sabena zijn daarin werkelijk kampioenen. Alhoewel de taalwetten van 1932 en 1963 het homogeen karakter van het Vlaamse land bepaalden, is dat in werkelijkheid niet zo, aldus het manifest van het V.V.O.. Er zijn te veel uitzonderingen: het atoomcentrum te Mol, het Franstalig onderwijs in Vlaanderen, de functionele scholen van Landsverdediging, de militaire organismen in het Vlaamse land, de faciliteiten in de randgemeenten en de verdoken faciliteiten in Vlaams-Brabant en ten slotte de Franstalige universiteit te Leuven. Ook sommige gemeentebesturen in Vlaanderen werken de verfransing in de hand.

De taalwetten zijn onvoldoende om Vlaanderen te beschermen. Er zijn nog andere onrechtvaardigheden. De openbare diensten in Wallonië stellen voor een kleine bevolking meer personeel te werk dan soortgelijke diensten in het Vlaamse land. Het Wegenfonds gaf van 1955 tot 1966 voor de 4 Waalse provincies het dubbele uit van wat het voor de 4 Vlaamse besteedde. De investeringen, die in toepassing van de recente expansiewetten werden verleend, gingen voor 75 % naar de provincies Luik en Henegouwen en slechts voor 15 % naar de 4 Vlaamse provincies.

Vlaanderen heeft bovendien het grootste aantal werklozen en veruit de meeste „pendelaars”.

Wij zijn geen tegenstanders van tweetaligheid zegt het V.V.O., maar wij zien dat de tweetaligheid in België steeds eenzijdig wordt toegepast en aldus leidt tot verfransing van de openbare diensten of zelfs tot integrale verfransing. Het V.V.O. wijst de verplichte tweetaligheid af, behalve in omstandigheden zoals te Brussel o.m. voor het contact met het publiek. Enkel dank zij de toegevingen van de Vlaamse ambtenaren blijft de unitaire Belgische administratie bestaan. Jammer genoeg zijn er ook Vlaamse ambtenaren die de taalwet overtreden, zij zijn de schuld van de Vlaamse zwakheid.

De splitsing van de administratieve diensten volgens het taalregime is het doel, dat door het Verbond wordt nagestreefd. Het dient echter te gebeuren zonder nutteloze uitbreiding van het „Franstalig” personeelskader. Dit is mogelijk wanneer men de in taalkundig opzicht gehalveerde diensten samenvoegt onder eenzelfde leiding, zodat het totaal algemene directies hetzelfde blijft. In de huidige stand van zaken meent het V.V.O. dat een dergelijke evolutie onmogelijk is, wanneer zij niet wordt voorafgegaan door politieke autonomie voor de Vlaamse gemeenschap.

De vice-gouverneur van Brabant en de Vaste Commissie voor Taaltoezicht werden voorgesteld als het sluitstuk in de doeltreffende bestrijding van de taalwetover-tredingen. Maar alle regeringen lieten na ze voldoende

middelen ter beschikking te stellen, om hun taak naar behoren uit te voeren.

Wij hebben steeds de taalwetten van 1963 bestreden, aldus het V.V.O., en een 20-tal verenigingen deden dat met ons. Na 4 jaar ervaring moesten wij vaststellen dat zij nog slechter zijn dan wij hadden verwacht. De taalwetgeving van 1963 was geen kompromis, maar een vernedering voor Vlaanderen.

Alhoewel wij niet tegen de Franse taal zijn gekant, zegt het V.V.O., kunnen wij niet aanvaarden dat enkel om de Franstaligen ter wille te zijn, wij aan het Frans de prioriteit op andere vreemde talen moeten blijven geven. De A.B.N.-actie is een waardevol streven, maar moet worden aangevuld met de ruimere doelstellingen van de Vlaamse Beweging. Wij zijn voorstanders van kultuurautonomie, maar zullen geen schijnoplossingen aanvaarden. Alles wat de Nederlandse cultuur betreft, en in de eerste plaats het onderwijs en het wetenschappelijk onderzoek, moet aan eigen politieke gezagsorganen worden toevertrouwd, zowel op het gebied van de wetgevende als op dat van de uitvoerende macht. Dat gezag dient over de bevoegdheid te beschikken om belastingen te heffen, want zonder financiële macht is een politiek gezag niet zelfstandig. Het V.V.O. is ten slotte van mening dat de weg naar de kulturele eenheid van het Nederlands taalgebied en de samenwerking met Nederland loopt over een grotere autonomie voor Vlaanderen. Dat zijn de algemene standpunten van het V.V.O..

De strijd voor de toepassing van de taalwetgeving is zonder uitzicht, zo meent het V.V.O., dat tot de overtuiging is gekomen dat Vlaanderen een andere politiek-administratieve structuur nodig heeft. Het eist voor Vlaanderen eigen gezagsorganen op, zodat de beslissing over de belangen van de Vlaamse gemeenschap niet meer in handen van volksvreemden of andertaligen ligt. De taalwetgeving zal als een instrument worden gebruikt om te komen tot het principe „meester in eigen huis”.

De officiële tweetaligheid van de Belgische Openbare Diensten is volgens het Verbond een fictie. Zij is gebaseerd op de utopie van een eentaligheid van de ambtenaar en de tweetaligheid van de diensten. In feite komt het erop neer, dat wij een Franstalige administratie hebben met faciliteiten voor de Nederlandstaligen.

De valorisatie van het Nederlands en van het Nederlandstalig diploma kan niet tot stand komen in de huidige tweetalige structuur.

De Vlaamse gemeenschap mag fier zijn op die vruchtbare werking, maar als Voorzitter van het Vlaams Aktiekomitee voor Volksgezondheid voel ik nog meer dat streven en die onverpoosde aktie van het V.V.O. en haar onvermoeibare bestuursleden aan. Want juist op het terrein van geneeskunde en volksgezondheid in het algemeen bestaat er een innige en vruchtbare samenwerking tussen V.V.O. en V.A.K.V..

En ook bij het overlopen van de bijna 8-jarige werking van het V.A.K.V. wordt het duidelijk dat de onwil zeer groot is, ook bij „Vlaamse” ambtenaren en politici en dat de resultaten eerder aan de magere kant liggen.

Daarom kunnen wij ons des te overtuigender aansluiten bij de eis van het V.V.O.:

„Eigen politiek gezag voor Vlaanderen”.

Dr. R. de Beule.

In memoriam Geert Blaton

Op 29 juni 1968 is Geert Blaton, 71 jaar oud, overleden. Zijn leven is de weergave van het wel en wee van ons volk. Heel jong nam hij in de loopgraven aan de IJzer deel aan de Vlaamse ontvoogdingsstrijd. Na de oorlog 1914/1918 behaalde hij zijn licentiaat in de handelswetenschappen en werkte zich op tot directeur van een belangrijke Nederlandse industriële onderneming in Vlaanderen, de verpersoonlijking van de opgang van een „Nieuw Vlaanderen”. Niettegenstaande zijn drukke beroepsbezigheden en de familielast van negen kinderen, stond hij vooraan in de bres, o.m. als lid van de Centrale Raad van het Algemeen Vlaams Oudhoogstudentverbond, voorloper van het Verbond der Vlaamse Academici, en als pionier van het Algemeen Beschaafd Nederlands.

Met de repressie na de tweede wereldoorlog kon hem weliswaar geen kollaboratie ten laste worden gelegd, maar werd hij, omdat hij Vlaming was, in een concentratiekamp opgesloten en gebrood-roofd.

Ontgoocheld over zoveel onrecht, vertrok hij met zijn gezin naar Argentinië. Heimwee van zijn echtgenote en het welzijn van de jongste kinderen dwongen hem terug te keren. Vol ongebroken levenskracht, ook nog nadat zijn gezin over drie werelddelen was verspreid en nadat zijn echtgenote hem was ontvallen, bleef hij tot het einde toe actief als vertegenwoordiger van VIA. (Vlamingen in Argentinië), als medewerker en propagandist van „De Schakel”, maandblad van VIA.

Uit naam van allen die hem gekend hebben en namens de leden van het V.V.A. danken wij onze vriend Geert Blaton voor zijn leven in dienst van ons volk.

P. Priem.

In memoriam Ir. P. Meuwissen

Ik heb hem gekend, toen hij als een kersverse schacht te Leuven belandde in het jaar '28, als zoon van de Rector der Gentse Universiteit (wat bij zijn hospita de vraag deed rijzen of zijn vader dan ook een Monseigneur was?). Vader Meuwissen was scheepsbouwkundige en vooraleer hij dat vak doceerde te Gent had hij in Engeland de plannen gemaakt voor de twee zusterschepen, die eens de trots waren van de Engelse koopvaardij: de Lusitania en de Mauretania. Piet is de Limburgse afstamming getrouw gebleven. Piet studeerde te Leuven landbouwwetenschappen bij Meetje Dumont en Frateur, later ook politieke en sociale wetenschappen. Maar hij was vooral de man, die met een ongekenne schwing het gehele Leuvense studentenleven reorganiseerde en vooral revolutioneerde.

Wat hij daar in drie jaar (twee jaar lang bleef hij voorzitter van het Verbond) heeft tot stand gebracht is niet zó maar te zeggen. Alles wat sedert jaren in het Leuvense studentenmilieu aan verwachtingen en aan plannen had geleefd, heeft hij volgens zijn inzichten verwezenlijkt. En er was geen gelukkiger man in Vlaanderen dan Dr. Mon de Goeyse, die al zijn niet te verwezenlijken dromen over klubcodices en liederboeken en linten en bierzipfel ineens werkelijkheid zag worden. Zo maar. — Van „Ons Leven”, dat onze trouwe vriend Marcel Reynders een paar jaar helemaal alleen had volgeschreven, bij gebrek aan studentenmedewerking, maakte Piet dadelijk een lijvig en behoorlijk geredigeerd studentenweekblad. — Er kwam de „Sociale Aktie” en de „Politieke Akademie” waar wijlen senator d'Asprémont Lynden, sterk onder de indruk van de ideeën die toen begonnen door te breken, het gevleugelde woord sprak: „Nous devons penser, sentir, agrir Pays Bas... Pays Bas... Pays Bas!”

Korte tijd nadat Piet was afgestudeerd kwam er ook het Boeren-

front. — Het begon met een inzinking van de aardappelprijzen en ook van de melkprijs, en in de streek van Heist-op-den-Berg weigerden de boeren hun melk af te leveren aan de zuivel-fabrieken. Zij staakten en organiseerden „stakingspiketten” die langs de wegen de melkkannen gingen ledigen van diegenen die de ordewoorden van het stakingskomitee niet opvolgden. Het ging er tamelijk hard aan toe. En plotseling stond daar onder de stakende boeren uit de Kempen de jonge landbouwingenieur Piet Meuwissen. Hij werd de bezielende drijver van het Boerenfront en hij zou er ongetwijfeld in geslaagd zijn van dat Boerenfront een grote organisatie te maken, indien korte tijd nadien niet de oorlog was uitgebroken.

Piet had begrepen, dat het hoogst nodig was in ons land, zoals in Duitsland en Nederland, een geleide landbouwpolitiek te bedrijven en door allerlei drastische bepalingen het te overvloedige landbouwpakket in de hand te houden om zodoende een stevige marktregeling te krijgen, waarbij de boer in elk geval aan zijn trekken moest komen. — In België, waar er in de landbouwsector zelfs geen enkele ernstige basistelling bestond, waar landbouwbeleid als het ware onbestaande was, betekende een dergelijke politiek vanzelfsprekend een omwenteling in de gedachten. Het begon met enige schuchtere pogingen in de zuivelsektor en in de afzet van bepaalde producten.

Maar toen kwam plots de oorlog. En van de ene dag op de andere moest men van de overvloedseconomie overschakelen op de schaarste-economie. Van Ir. E. de Winter, de jonge en dynamische sekretaris-generaal van het Ministerie van Landbouw, aan wie tevens de verantwoordelijkheid voor de voedselvoorziening van het land werd opgedragen, kreeg de boerenleider Piet Meuwissen het verzoek om in een minimum van tijd de organismen in het leven te roepen die de marktordering van alle voedingsproducten en alles wat daarmee te maken had, moesten mogelijk maken. Nu niet meer om aan de boeren renderende prijzen te verzekeren, maar om de producten tegen wettelijk vastgestelde prijzen binnen de gereglementeerde markt te houden.

Piet Meuwissen, die een paar jaren tevoren onder de revolterende boeren stond, was nu plotseling de man die met een ongekenne wilskracht zich aan het werk heeft gezet om in de letterlijke zin van het woord een net van organisaties uit de grond te stampen en deze op een zeer behoorlijke wijze te doen werken. En hij trachtte zijn boeren ervan te overtuigen, dat zij hun producten moesten afleveren aan zijn organisaties en tegen de vastgestelde prijzen, dat het niet anders kon en voor de boeren de enige wijze was om zich na de oorlog de erkentelijkheid van de natie te verwerven.

En ik heb steeds de indruk gehad dat Piet er ook in geslaagd is, die mening bij een groot aantal boeren, zeker in Vlaanderen, ingang te doen vinden.

Maar de erkentelijkheid van de natie voor Piet Meuwissen zelf is uitgebleven.

En Piet was te veel idealist en te weinig staatsman om zich over de ondankbaarheid, die zijn deel is geworden, moedig heen te zetten. Het was ook niet eenvoudig in die periode.

En later is hij er nooit meer helemaal overheen gekomen: de demoralisatie scheen bij hem te blijven naderken.

De Nationale Landbouw- en Voedingscorporatie (1940—44) was voor een groot deel zijn opzet en zijn werk.

Intusschen is het een pijnlijk gevoel, dat deze „ingrata Belgica” een onstuimig talent als dat van Piet Meuwissen, van zich heeft afgestoten.

Maar bij duizenden die hem gekend en gewaardeerd hebben zal zijn nagedachtenis blijven leven tot in lengte van jaren.

Willem Melis.

Aanbevolen voor:

KREDIET
BELEGGINGEN
VERZEKERINGEN

Private Spaarkas

Gesticht in 1917

Guldenvlieslaan 83 - Brussel 6

N.V. CENTRALE HYPOTHEEK- EN VERZEKERINGSKAS

Alg. Beheerder: E. F. BRIEVEN